

MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 28 listopada 2016 r.

P_513561

PZ-I.7222.17.2016.WŚ

DECYZJA Nr 168/16/PZ.Z

Na podstawie art. 181 ust. 1 pkt 1, art. 183 ust. 1, art. 186 pkt 1 i pkt 7, art. 201 ust. 1, art. 204, art. 207, art. 378 ust. 2a pkt 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa,

odmawia się udzielenia pozwolenia zintegrowanego

Miejskiemu Przedsiębiorstwu Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, (REGON: 015314451, NIP: 5272391342), na prowadzenie instalacji do mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, zlokalizowanej przy ul. Kampinoskiej 1 w Warszawie.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 5 stycznia 2015 r., Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, wystąpiła do Marszałka Województwa Mazowieckiego, o wydanie pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji do mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, zlokalizowanej przy ul. Kampinoskiej 1 w Warszawie.

Przedmiotowa instalacja wymaga uzyskania pozwolenia zintegrowanego, gdyż klasyfikuje się zgodnie z ust. 5 pkt 3 lit b), załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 27 sierpnia 2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. z 2014 r. poz. 1169), do instalacji w gospodarce odpadami dla odpadów innych niż niebezpieczne do odzysku lub kombinacji odzysku i unieszkodliwiania o zdolności przetwarzania ponad 75 ton na dobę, z wykorzystaniem obróbki biologicznej.

Instalacja do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów, w tym zmieszanych odpadów komunalnych, kwalifikowana jest zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 80 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie z zapisami *Wojewódzkiego Planu Gospodarki Odpadami dla Mazowsza na lata 2012-2017 z uwzględnieniem lat 2018-2023* oraz uchwały Nr 104/16 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 11 lipca 2016 r. zmieniającej uchwałę w sprawie wykonania *Wojewódzkiego Planu Gospodarki Odpadami dla Mazowsza na lata 2012-2017 z uwzględnieniem lat 2018-2023*, posiada status instalacji regionalnej (RIPOK). Stosownie zatem do przepisów art. 378 ust. 2a pkt 3 ustawy *Prawo ochrony środowiska* organem właściwym do wydania decyzji w przedmiocie pozwolenia zintegrowanego jest marszałek województwa.

Pismem z dnia 20 marca 2015 r. (data wpływu 23 marca 2015 r.), chęć uczestniczenia w przedmiotowym postępowaniu zgłosiło Stowarzyszenie „Czyste Radio”, ul. Arkuszowa 129, 01-934 Warszawa.

Pismem z dnia 27 marca 2015 r., znak: PŚ-V.7222.2.2015.WŚ, tut. organ wezwał Stowarzyszenie „Czyste Radio”, ul. Arkuszowa 129, 01-934 Warszawa, do uzupełnienia wniosku dotyczącego dopuszczenia

do udziału w postępowaniu w sprawie wydania pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie przez Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, instalacji do mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, zlokalizowanej przy ul. Kampinoskiej 1 w Warszawie, o dokumenty potwierdzające dokonanie obowiązku poinformowania organu nadzorującego, właściwego ze względu na siedzibę stowarzyszenia, o utworzeniu stowarzyszenia zwykłego. Powyższe uzupełnienie wpłynęło do tut. organu w dniu 3 kwietnia 2015 r.

Stowarzyszenie Czyste Radio, ul. Arkuszowa 129, 01-934 Warszawa, po spełnieniu przesłanek zawartych w art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.), uczestniczy w przedmiotowym postępowaniu na prawach strony.

Po analizie merytorycznej wniosku Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, w sprawie wydania pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji do mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, zlokalizowanej przy ul. Kampinoskiej 1 w Warszawie, stwierdzono, że nie spełnia on wymogów określonych w przepisach prawa i pismem z dnia 21 kwietnia 2015 r. (znak: PŚ-V.7222.2.2015.WŚ), tut. organ wezwał prowadzącego instalację do uzupełnienia braków i złożenia wyjaśnień w przedmiotowej sprawie. Uzupełnienia w przedmiocie sprawy wpłynęły w dniu 4 maja 2015 r.

W dniach 30 czerwca 2015 r., 2 lipca 2015 r., oraz 17 lipca 2015 r., prowadzący instalację złożył kolejne uzupełnienia w sprawie.

W związku z obszernymi, nowymi informacjami w znaczący sposób wpływającymi na stan faktyczny, Marszałek Województwa Mazowieckiego pismem z dnia 30 lipca 2015 r., znak: PŚ-V.7222.2.2015.WŚ, poinformował, iż czasu niezbędnego na ich weryfikację nie wlicza się do 6 miesięcznego terminu wynikającego z art. 209 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo ochrony środowiska*.

Z uwagi na fakt, że wniosek nadal nie był kompletny, tut. organ pismem z dnia 10 sierpnia 2015 r., znak: PŚ-V.7222.2.2015.WŚ, ponownie wezwał prowadzącego instalację do uzupełnienia braków i złożenia wyjaśnień w przedmiotowej sprawie. Uzupełnienia w przedmiocie sprawy wpłynęły w dniu 19 sierpnia 2015 r.

Pismem z dnia 30 września 2015 r. (data wpływu 1 października 2015 r.), znak: MPO/ZDS-631-006/15(38), Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, złożyło kolejne dokumenty w sprawie.

Po analizie merytorycznej wniosku wraz ze złożonymi uzupełnieniami stwierdzono, że nie spełnia on wymogów określonych w przepisach prawa i pismem z dnia 13 października 2015 r. (znak: PŚ-V.7222.2.2015.WŚ), tut. organ wezwał prowadzącego instalację do uzupełnienia braków i złożenia wyjaśnień w przedmiotowej sprawie. Uzupełnienia w przedmiocie sprawy wpłynęły w dniu 20 października 2015 r.

Zawiadomieniem z dnia 4 listopada 2015 r., Marszałek Województwa Mazowieckiego podał, że w publicznie dostępnym wykazie zamieszczono dane o wniosku, a także poinformował o możliwości wnoszenia uwag i wniosków w terminie 21 dni od ukazania się zawiadomienia. Przedmiotowe zawiadomienie w okresie od dnia 5 listopada 2015 r. do dnia 27 listopada 2015 r. umieszczono na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Mazowieckiego w Warszawie. Ponadto zawiadomienie umieszczono na stronie internetowej Urzędu Marszałkowskiego. Zawiadomienie wywieszono również na tablicy ogłoszeń w Urzędzie m. st. Warszawy w okresie od dnia 16 listopada 2015 r. do dnia 8 grudnia 2015 r. oraz na terenie przedmiotowej instalacji w okresie od dnia 10 listopada 2015 r. do dnia 3 grudnia 2015 r. W terminie 21 dni od dnia ogłoszenia wniesiono uwagi w ilości 1372 pism w sprawie. Niezależnie od powyższego skargi i protesty wpływały również po zakończeniu konsultacji społecznych.

Ponadto w piśmie z dnia 10 listopada 2015 r. (data wpływu 16 listopada 2015 r.), chęć uczestniczenia w przedmiotowym postępowaniu zgłosiło „Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów”, ul. Spokojna 19 B,

05-480 Karczew. Ww. stowarzyszenie pismem z dnia 17 grudnia 2015 r. (data wpływu 29 grudnia 2015 r.) przedstawiło swoje stanowisko w sprawie wskazując, iż brak jest przesłanek do wydania pozwolenia zintegrowanego.

Pismem z dnia 18 listopada 2015 r. (data wpływu 18 listopada 2015 r.), Stowarzyszenie „Inicjatywa dla środowiska”, ul. Admiralska 9 lok.17, 00-910 Warszawa, wystąpiło z wnioskiem o dopuszczenie organizacji ekologicznej do udziału w postępowaniu o wydanie pozwolenia zintegrowanego dla Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa. Ww. stowarzyszenie w odpowiedzi na zawiadomienie z dnia 4 listopada 2015 r., dotyczące możliwości zapoznania się z dokumentami oraz składania uwag i wniosków w przedmiotowej sprawie, pismem z dnia 25 listopada 2015 r. (data wpływu 25 listopada 2015 r.) przekazało uwagi i wnioski do przedmiotowego postępowania. W dniu 1 grudnia 2015 r., znak: PŚ-V.7222.2.2015.WŚ, tut. organ wezwał Stowarzyszenie „Inicjatywa dla środowiska”, ul. Admiralska 9 lok.17, 00-910 Warszawa, do uzupełnienia wniosku dotyczącego dopuszczenia do udziału w niniejszym postępowaniu w zakresie przedstawienia dokumentu podpisanego przez wszystkich członków stowarzyszenia, z którego wynika upoważnienie dla Pana Jerzego Kucharskiego, do reprezentowania stowarzyszenia ww. sprawie. Powyższe uzupełnienie wpłynęło do tut. organu w dniu 10 grudnia 2015 r. Po przeanalizowaniu dokumentów, organ pismem z dnia 18 grudnia 2015 r., znak: PŚ-V.7222.2.2015.WŚ, ponownie wezwał stowarzyszenie do przedłożenia dowodu zapłaty należnej opłaty skarbowej za złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa. Potwierdzenie dokonania opłaty skarbowej wpłynęło w dnia 30 grudnia 2015 r.

Pismem z dnia 23 grudnia 2015 r. (data wpływu 30 grudnia 2016 r.), Stowarzyszenie Czyste Radiowo, ul. Arkuszowa 129, 01-934 Warszawa, zwróciło się do tut. organu z wnioskiem o zawieszenie przedmiotowego postępowania uzasadniając swój wniosek faktem, iż na zlecenie Urzędu Dzielnicy Bielany w dniu 16 grudnia 2015 r., rozpoczęły się wykonywane przez Zakład Ekologii i Zarządzania Ryzykiem Środowiskowym Politechniki Wrocławskiej badania źródeł emisji odorów ww. zakładu i na obszarach przyległych.

Zgodnie z art. 98 § 1 ustawy *Kodeks postępowania administracyjnego*, organ administracji publicznej może zawiesić postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu.

Rozpatrując wniosek Stowarzyszenie Czyste Radiowo tut. organ stwierdził, że pojęcie „podmiotu na prawach strony” nie jest tożsame z pojęciem „strony”, a uprawnienia „podmiotu na prawach strony” nie są tożsame z uprawnieniami podmiotu mającego przymiot „strony”. Organizacja ekologiczna biorąca udział w postępowaniu na prawach strony nie posiada wszystkich uprawnień przysługujących w postępowaniu stronie, w tym w szczególności nie może domagać się zawieszenia ani umorzenia postępowania (por. wyrok NSA z dnia 28 maja 2015 r., sygn.. II OSK 2637/13). Podmiot biorący udział w postępowaniu na prawach strony nie może bowiem dokonać z prawnym skutkiem tych czynności, które wynikają z obowiązywania w postępowaniu administracyjnym zasady dyspozycyjności, umożliwiającej stronie rozporządzanie przedmiotem postępowania w ramach przysługujących jej uprawnień procesowych.

W związku z powyższym Marszałek Województwa Mazowieckiego postanowieniem z dnia 2 stycznia 2016 r., znak: PZ-I.7222.17.2016.WŚ, odmówił zawieszenia przedmiotowego postępowania.

W dniu 30 grudnia 2015 r. do tut. organu wpłynął wniosek o uznanie za stronę w ww. postępowaniu Pana Krzysztofa Butkiewicza.

Zgodnie z art. 185 § 1 ustawy *Prawo ochrony środowiska*, stronami postępowania o wydanie pozwolenia są prowadzący instalacje oraz, jeżeli w związku z eksploatacją instalacji utworzono obszar ograniczonego użytkowania, władający powierzchnią ziemi na tym obszarze.

W związku z powyższym Marszałek Województwa Mazowieckiego postanowieniem z dnia 18 stycznia 2016 r., znak: PZ-I.7222.17.2016.WŚ, odmówił wnioskodawcy uznania za stronę w postępowaniu w sprawie

wydania Miejskiemu Przedsiębiorstwu Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji do mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, zlokalizowanej przy ul. Kampinoskiej 1 w Warszawie.

W dniu 15 stycznia 2016 r. Pani Jolanta Calka, Przewodnicząca Stowarzyszenia „Czyste Bielany” złożyła petycję dotyczącą cyt. „usunięcia instalacji przetwarzania odpadów MBP z Bielany”.

Zgodnie z art. 10 § 1 ustawy *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.), pismem z dnia 11 lutego 2016 r., znak: PŚ-V.7222.2.2015.WŚ, poinformowano strony o przysługującym prawie zapoznania się z aktami sprawy, możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w toczącym się postępowaniu. W dniu 19 lutego 2016 r. z dokumentami w sprawie zapoznał się przedstawiciel Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., a w dniu 23 lutego 2016 r. przedstawiciele Stowarzyszenia „Czyste Radiowo” i „Mazowieckiego Towarzystwa Ochrony Ekosystemów”.

W dniu 19 lutego 2016 r. do tut. organu wpłynął wniosek „Mazowieckiego Towarzystwa Ochrony Ekosystemów”, ul. Spokojna 19B, 05-480 Karczew, uczestniczącego w przedmiotowym postępowaniu na prawach strony, o ujawnienie wyłączonych z udostępniania części wniosku i ich udostępnienie.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 7 ustawy *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko*, organ administracji nie udostępnia informacji o środowisku i jego ochronie, jeżeli informacje dotyczą informacji o wartości handlowej, w tym danych technologicznych, dostarczonych przez osoby trzecie i objętych tajemnicą przedsiębiorstwa, jeżeli udostępnienie tych informacji mogłoby pogorszyć konkurencyjną pozycję tych osób i złożyły one uzasadniony wniosek o wyłączenie tych informacji z udostępnienia. Odmowa udostępnienia informacji o środowisku i jego ochronie, zgodnie z art. 20 ww. ustawy następuje w drodze decyzji.

Ponieważ wniosek „Mazowieckiego Towarzystwa Ochrony Ekosystemów”, ul. Spokojna 19B, 05-480 Karczew, dotyczył informacji, o których mowa w cyt. wyżej art. 16 ust. 1 pkt 7 ustawy *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko*, Marszałek Województwa Mazowieckiego decyzją Nr 23/16/PZ.Z z dnia 29 lutego 2016 r. odmówił „Mazowieckiemu Towarzystwu Ochrony Ekosystemów”, ul. Spokojna 19B, 05-480 Karczew, udostępnienia informacji wyłączonych z udostępniania na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 7, będących częścią przedmiotowego wniosku.

W dniu 25 lutego 2016 r. do tut. organu wpłynął wniosek Stowarzyszenia „Inicjatywa dla Środowiska”, ul. Admiralska 9 lok. 17, 00-910 Warszawa, uczestniczącego w przedmiotowym postępowaniu na prawach strony, o ujawnienie wyłączonych z udostępniania części wniosku i ich udostępnienie.

Marszałek Województwa Mazowieckiego decyzją Nr 27/16/PZ.Z z dnia 14 marca 2016 r. odmówił również Stowarzyszeniu „Inicjatywa dla Środowiska”, ul. Admiralska 9 lok. 17, 00-910 Warszawa, udostępnienia informacji wyłączonych z udostępniania na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 7, będących częścią przedmiotowego wniosku.

W dniu 1 kwietnia 2016 r. do tut. organu wpłynęło odwołanie Stowarzyszenia „Inicjatywa dla Środowiska”, ul. Admiralska 9 lok. 17, 00-910 Warszawa, od decyzji Marszałka Województwa Mazowieckiego Nr 27/16/PZ.Z z dnia 14 marca 2016 r., znak: PZ-I.7222.17.2016.WŚ, odmawiającej udostępnienia informacji wyłączonych z udostępniania na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 7, będących częścią wniosku z dnia 5 stycznia 2015 r. o wydanie pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie przez Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, instalacji do mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, zlokalizowanej przy ul. Kampinoskiej 1 w Warszawie.

Pismem z dnia 8 kwietnia 2016 r. Marszałek Województwa Mazowieckiego przekazał powyższe odwołanie Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w Warszawie.

Wnioskiem z dnia 28 kwietnia 2016 r., doprecyzowanym w dniu 13 czerwca 2016 r. „Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów” zwróciło się do tut. organu o wydanie kopii całości akt ww. postępowania oraz umożliwienie Stowarzyszeniu wykonanie kopii materiałów znajdujących się na płytach CD, które zostały złożone przez Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, do wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego.

Przy piśmie z dnia 7 lipca 2016 r. tut. organ przesłał „Mazowieckiemu Towarzystwu Ochrony Ekosystemów” elektroniczną kopię całości akt postępowania wraz z elektroniczną kopią ww. wniosku z wyłączeniem informacji wyłączonych z udostępniania.

Pismem z dnia 24 sierpnia 2016 r. (data wpływu 26 sierpnia 2016 r.), znak: DZŚ-III.285.3.2016.MS, Minister Środowiska poinformował tut. organ, iż w dniu 16 sierpnia 2016 r. Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, reprezentowane przez radcę prawnego Michała Stolaraka Kancelaria Prawnicza sp. k., wniosło zażalenie na przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego w sprawie wydania pozwolenia zintegrowanego z wniosku ww. spółki.

Marszałek Województwa Mazowieckiego pismem z dnia 2 września 2016 r. przekazał Ministrowi Środowiska odpowiedź na ww. zażalenie.

W dniu 17 sierpnia 2016 r. do tut. organu wpłynęła skarga Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, reprezentowanego przez radcę prawnego Pana Michała Stolaraka Kancelaria Prawnicza sp. k., na przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego przez Marszałka Województwa Mazowieckiego.

Odpowiedź na przedmiotową skargę Marszałek Województwa Mazowieckiego przekazał do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego pismem z dnia 7 września 2016 r.

Minister Środowiska postanowieniem z dnia 23 września 2016 r. (data wpływu 28 września 2016 r.), znak: DZŚ-III.285.3.2016.MS, uznał za uzasadnione zażalenie na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Marszałka Województwa Mazowieckiego oraz wyznaczył dodatkowy termin na załatwienie sprawy, tj. 2 miesiące do dnia doręczenia tut. organowi powyższego postanowienia.

W dniu 28 września 2016 r. do tut. organu wpłynęło również postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 22 września 2016 r. stwierdzające uchybienie terminu do wniesienia odwołania przez Stowarzyszenia „Inicjatywa dla Środowiska”, ul. Admiralska 9 lok. 17, 00-910 Warszawa.

Zgodnie z art. 10 § 1 ustawy *Kodeks postępowania administracyjnego*, pismem z dnia 10 października 2016 r., znak: PZ-I.7222.17.2016.WŚ, ponownie poinformowano strony o przysługującym prawie zapoznania się z aktami sprawy, możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w toczącym się postępowaniu. W dniu 20 października 2016 r. z dokumentami w sprawie zapoznał się przedstawiciel Stowarzyszenia „Czyste Radio”, a w dniu 24 października 2016 r. przedstawiciel Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o.

W dniu 20 października 2016 r., pełnomocnik Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., ul. Obozowa 43, 01-161 Warszawa, wniósł do tut. organu o niezwłoczne zakończenie przedmiotowego postępowania oraz w załączeniu przedłożył opinię dotyczącą wymagań dla instalacji mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów.

Jednocześnie pełnomocnik Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o., wniósł o objęcie tajemnicą danych autora opinii i o nieudostępnianie tych danych podmiotom trzecim, w tym, stronom niniejszego postępowania.

Pismem z dnia 14 listopada 2016 r. (wpłynęło 16 listopada 2016 r.), Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska wystąpił z wnioskiem o dopuszczenie do udziału na prawach strony w toczącym się postępowaniu.

Zawiadomieniem z dnia 18 listopada 2016 r., tut. organ poinformował Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska o przysługującym prawie zapoznania się z aktami sprawy, możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w toczącym się postępowaniu. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nie skorzystał z przysługującego mu prawa.

Po zapoznaniu się z całą zebraną w toku postępowania dokumentacją tut. organ zważył, co następuje.

W myśl zapisów art. 204 ust. 1 ustawy *Prawo ochrony środowiska*, instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego powinny spełniać wymogi ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik.

Przez pojęcie "najlepszej dostępnej techniki", zgodnie z art. 3 pkt 10 ustawy *Prawo ochrony środowiska* należy rozumieć najbardziej efektywny i zaawansowany poziom rozwoju technologii i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik, jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia mających na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko, jako całość, przy czym:

- technika - oznacza zarówno stosowaną technologię, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, eksploatowana oraz likwidowana,
- dostępne techniki - oznaczają techniki o takim stopniu rozwoju, który umożliwia ich praktyczne zastosowanie w danej dziedzinie przemysłu, z uwzględnieniem warunków ekonomicznych i technicznych oraz rachunku kosztów i korzyści, a które to techniki prowadzący daną działalność może uzyskać,
- najlepsza technika - oznacza najbardziej efektywną technikę w osiągnięciu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska, jako całości.

Z punktu widzenia kwestii podnoszonych w niniejszej decyzji najlepsza dostępna technika powinna się cechować szeroką dostępnością na rynku i wysoką skutecznością w osiągnięciu ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości, przy uwzględnieniu istniejących warunków ekonomiczno-technicznych, tj. powinna charakteryzować się najkorzystniejszym stosunkiem kosztów do efektów środowiskowych.

Instalacje do mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych (MBP) stanowią podstawowy element systemu gospodarki odpadami komunalnymi w Polsce, który oparty jest na:

- selektywnej zbiórce odpadów surowcowych (papieru, metali, tworzyw sztucznych, szkła i opakowań wielomateriałowych),
- selektywnej zbiórce odpadów problemowych takich jak: leki, chemikalia, baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, opony, odpady zielone oraz odpady remontowo-budowlane,
- termicznym lub mechaniczno-biologicznym przetwarzaniu odpadów zmieszanych w instalacjach posiadających status (RIPOK),
- biologicznym przetworzeniu selektywnie zebranych odpadów zielonych i innych bioodpadów w instalacjach posiadających status (RIPOK),
- składowaniu pozostałości z przetwarzania odpadów pochodzących z selektywnej zbiórki oraz odpadów zmieszanych na składowiskach posiadających status RIPOK.

Powyższy system ma umożliwić wypełnienie nałożonych na Polskę zobowiązań w zakresie poziomu recyklingu oraz ograniczenia masy odpadów biodegradowalnych poddawanych składowaniu.

Zgodnie z art. 3b ustawy z dnia 13 września 1996 r. o *utrzymaniu czystości i porządku w gminach* (Dz. U. z 2016 r. poz. 250 z późn. zm.) oraz przepisami rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 29 maja 2012 r. w *sprawie poziomów recyklingu, przygotowania do ponownego użycia i odzysku innymi metodami niektórych frakcji odpadów komunalnych* (Dz.U. z 2012 r., poz. 645), gminy zobowiązane są osiągnąć do dnia 31 grudnia 2020 r. poziom recyklingu i przygotowania do ponownego użycia: papieru, metali, tworzyw sztucznych

i szkła w wysokości co najmniej 50% wagowo (w roku: 2016 – 18%, 2017 – 20%, 2018 – 30%, 2019 – 40% i 2020 – 50%).

Zgodnie natomiast z art. 3c ww. ustawy oraz przepisami rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 25 maja 2012 r. w sprawie *poziomów ograniczenia masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania oraz sposobu obliczania poziomu ograniczania masy tych odpadów* (Dz.U. z 2012 r., poz. 676), gminy zobowiązane są do ograniczenia masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania do dnia 16 lipca 2020 r. do nie więcej niż 35% wagowo całkowitej masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania - w stosunku do masy tych odpadów wytworzonych w 1995 r. (w roku: 2016 – 45%, 2017 – 45%, 2018 – 40%, 2019 – 40% i 2020 – 35%). Zgodnie z wynikami badań przedstawionymi w „*Raporcie końcowym III etapu ekspertyzy mającej na celu przeprowadzenie badań odpadów w 20 instalacjach do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów*” (A. Jędrzak, Zielona Góra, 2015) średni udział papieru, tektury, tworzyw sztucznych, szkła, metali i opakowań wielomateriałowych w zmieszanych odpadach komunalnych, mimo funkcjonowania systemu selektywnej zbiórki, wynosi łącznie 42,9%.

Dopełnienie przytoczonych przepisów stanowią zapisy art. 17 i 18 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o *odpadach* (Dz.U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.), regulujące proces przetwarzania odpadów, poprzez wprowadzenie hierarchii sposobów postępowania z odpadami. Odpady, których wytworzeniu nie udało się zapobiec i które nie mogą być przygotowane do ponownego użycia, powinny w pierwszej kolejności zostać poddane procesom recyklingu, a dopiero w sytuacji, gdy recykling nie jest możliwy z przyczyn technologicznych lub nieuzasadniony z przyczyn ekologicznych lub ekonomicznych – innym procesom odzysku, w przypadku braku jakiegokolwiek innej możliwości – unieszkodliwieniu. W praktyce oznacza to, że instalacje do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów powinny prowadzić procesy w taki sposób, by wytworzone w ich wyniku odpady mogły być w pierwszej kolejności poddane recyklingowi lub przygotowaniu do ponownego użycia.

Analiza powyższych zapisów wskazuje, iż instalacje MBP, wraz z systemem selektywnej zbiórki powinny umożliwiać wypełnienie nałożonych na Polskę zobowiązań dotyczących poziomu recyklingu i przygotowania do ponownego użycia. Biorąc jednak pod uwagę obecną sytuację udziału odpadów selektywnie zbieranych w stosunku do ogółu odpadów wytworzonych, należy stwierdzić, że zarówno teraz jak i w przyszłości, ciężar realizacji praktycznie całego zakresu celów gospodarowania odpadami komunalnymi dot. odzysku i ograniczania ich składowania, spoczywać będzie na instalacjach MBP. Oznacza to, że najlepsza dostępna technika obejmować powinna zastosowanie środków technicznych, w szczególności urządzeń technologicznych, zapewniających efektywne wydzielenie z masy odpadów możliwie największej ilości surowców wtórnych, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz baterii i akumulatorów, a także frakcji zawierającej największą ilość odpadów ulegających biodegradacji.

Na marginesie należy wskazać, że powyższy pogląd zawarty został także w piśmie Ministra Środowiska z dnia 26 czerwca 2015 r., znak: DGO-I-024-6/23950/15/ER (dołączonym do uzupełnienia do wniosku z dnia 2 lipca 2015 r.), gdzie stwierdzono, że wymagań dotyczących prowadzenia mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych nie należy rozpatrywać w oderwaniu od przepisów ustanawiających system gospodarki odpadami komunalnymi, w tym ustawy z dnia 13 września 1996 r. o *utrzymaniu czystości i porządku w gminach* oraz ustawy o *odpadach*. W powyższym piśmie Minister podkreślił, że mając na uwadze konieczność osiągnięcia wymaganych przepisami unijnymi poziomów recyklingu, przygotowania do ponownego użycia oraz odzysku innymi metodami niektórych frakcji odpadów komunalnych, w systemie gospodarki odpadami komunalnymi powinny funkcjonować instalacje umożliwiające efektywną i pełną realizację wyżej opisanych celów, które zapewnią bezpieczne i zgodne z przepisami przetworzenie zmieszanych odpadów komunalnych, a także w pełni zrealizują hierarchię sposobów postępowania z odpadami. Jak wskazano w piśmie jednym z podstawowych założeń funkcjonowania części mechanicznej instalacji procesu mechaniczno-

biologicznego przetwarzania odpadów jest pozyskanie ze strumienia zmieszanych odpadów komunalnych możliwie jak największej ilości frakcji przeznaczonych do recyklingu, celem osiągnięcia wymaganych, zarówno przepisami krajowymi, jak i unijnymi, poziomów recyklingu. Niezbędna powinna być zatem taka praca instalacji, która pozwoli w części mechanicznej procesu wydzielić jak największą ilość odpadów przeznaczonych do recyklingu.

Uwzględniając powyższe rozważania, a także konieczność zapobiegania bezpośredniemu oddziaływaniu instalacji na środowisko, organ przyjął, iż najlepszą dostępną technikę dla instalacji MBP, powinno cechować spełnienie następujących założeń:

1. Wyposażenie instalacji w powiązane ze sobą technologicznie urządzenia i obiekty do mechanicznego i biologicznego przetwarzania odpadów (zlokalizowane na terenie jednego zakładu);
 2. Zapewnienie przez część mechaniczną i biologiczną instalacji możliwości przetwarzania całego strumienia przyjmowanych odpadów komunalnych oraz zapewnienie mocy przerobowej poszczególnych części instalacji na poziomie spełniającym kryteria określone w wojewódzkim planie gospodarki odpadami dla instalacji regionalnych;
 3. Zastosowanie środków technicznych, w szczególności urządzeń technologicznych, zapewniających możliwość wydzielenia z masy zmieszanych odpadów jak największych ilości surowców wtórnych, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, odpadów niebezpiecznych, a także frakcji biodegradowalnej - przy zachowaniu hierarchii sposobów postępowania z odpadami.
 4. Zastosowanie w części mechanicznej instalacji środków technicznych, w szczególności urządzeń technologicznych, umożliwiających wydzielenie z pozostałości po wysegregowaniu surowców wtórnych nadających się do recyklingu, frakcji wysokoenergetycznej (palnej) i wytworzenie z niej gotowego paliwa alternatywnego, spełniającego wymagania odbiorców (warunek obowiązujący wyłącznie w przypadku, gdy prowadzący instalację zamierza wytwarzać paliwo alternatywne oznaczone kodem 19 12 10);
 5. Zlokalizowanie części mechanicznej w obiekcie budowlanym posiadającym zadaszenie i ściany boczne;
 6. Prowadzenie procesu biologicznego tlenowego przetwarzania odpadów z udziałem mikroorganizmów w sposób skutkujący zmianą właściwości fizycznych, chemicznych lub biologicznych odpadów:
 - dwustopniowo:
 - w fazie intensywnej - do czasu osiągnięcia wartości AT_4 poniżej 20mg O_2/g suchej masy, przez okres co najmniej 14 dni - w zamkniętych reaktorach (wykonanych z materiału odpornego na uszkodzenia mechaniczne) lub w hali, z aktywnym napowietrzaniem, z zabezpieczeniem uniemożliwiającym przedostawanie się nieoczyszczonego powietrza do atmosfery, ujmowaniem odcieków oraz z zabezpieczeniem podłoża uniemożliwiającym przedostawanie się zanieczyszczeń do środowiska wodno-gruntowego,
 - w fazie dojrzewania – w pryzmach na otwartym terenie, na utwardzonym, szczelnym podłożu, lub
 - jednostopniowo - przez okres co najmniej 4 tygodni - w zamkniętych reaktorach (wykonanych z materiału odpornego na uszkodzenia mechaniczne) lub w hali, z aktywnym napowietrzaniem, z zabezpieczeniem uniemożliwiającym przedostawanie się nieoczyszczonego powietrza do atmosfery, ujmowaniem odcieków oraz z zabezpieczeniem podłoża uniemożliwiającym przedostawanie się zanieczyszczeń do środowiska wodno-gruntowego,
- do czasu spełnienia przez powstający stabilizat następujących wymagań:
- straty prażenia stabilizatu są mniejsze niż 35% suchej masy, a zawartość węgla organicznego jest mniejsza niż 20% suchej masy lub
 - ubytek masy organicznej w stabilizacie w stosunku do masy organicznej w odpadach mierzony stratą prażenia lub zawartością węgla organicznego jest większy niż 40%, lub
 - wartość AT_4 jest mniejsza niż 10 mg O_2/g suchej masy;

7. Stosowanie rozwiązań technicznych i organizacyjnych, ograniczających do minimum możliwość przedostawania się zanieczyszczeń do powietrza i środowiska wodno-gruntowego, emisję hałasu oraz emisję odorów.

Mając na uwadze przyjęte powyżej założenia, a także kierując się definicją najlepszej dostępnej techniki, oraz przesłankami, o których mowa w art. 207 ust. 1 i 1a ustawy *Prawo ochrony środowiska*, w toku prowadzonego postępowania organ dokonał analizy powszechnie dostępnych i stosowanych urządzeń technologicznych, które z powodzeniem mogą być uznane za najlepszą dostępną technikę dla instalacji MBP:

- a) w odniesieniu do części mechanicznej instalacji – zastosowanie systemu powiązanych ze sobą technologicznie (w różnych konfiguracjach):
- kabin sortowniczych lub / i urządzeń technicznych, w tym w szczególności:
 - separatorów optyczno-pneumatycznych, przeznaczonych do wydzielania poszczególnych frakcji materiałowych (np. papieru i tektury, opakowań wielomateriałowych, tworzyw sztucznych z podziałem na poszczególne frakcje PP, PE, PS),
 - separatorów pneumatycznych, przeznaczonych do wydzielania frakcji lekkiej (np. papieru, tworzyw sztucznych),
 - separatorów balistycznych, przeznaczonych do wydzielenia frakcji lekkiej i płaskiej (np. folii, papieru) i frakcji ciężkiej i przestrzennej (np. butelek),
 - separatorów wiroprowadowych przeznaczonych do wydzielania metali nieżelaznych,
 - separatorów ferromagnetycznych, przeznaczonych do wydzielania metali żelaznych,
 - tzw. rozrywarek worków, zwiększających skuteczność segregacji odpadów,
 - separatorów frakcyjnych (np. sit bębnowych), zapewniających wydzielenie frakcji zawierającej największe ilości odpadów ulegających biodegradacji;
- b) w odniesieniu do części biologicznej instalacji – zastosowanie w pierwszej fazie obróbki biologicznej (lub przez cały proces biologicznego przetwarzania) zamkniętych hal stabilizacji lub reaktorów, w tym:
- reaktorów betonowych z zadaszaniem z betonu, tworzywa sztucznego lub membrany (z membraną mocowaną bezpośrednio do betonowych ścian reaktorów lub na konstrukcji stalowej lub aluminiowej),
 - reaktorów kontenerowych ze stali, wyposażonych w systemy napowietrzania, oczyszczania zanieczyszczonego powietrza procesowego oraz usuwania odcieków.

Odnosząc się do kwestii rachunku kosztów i korzyści zawartej w art. 207 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, należy stwierdzić, że realizacja od podstaw lub doposażenie danej instalacji w powyższe technologie wiąże się z poniesieniem kosztów zarówno w zakresie przygotowania dokumentacji regulującej kwestie formalne jak i kosztów wynikających z zakupu technologii czy eksploatacji. Wysokość niezbędnych nakładów finansowych w każdym przypadku uzależniona jest w znacznej mierze od stopnia skomplikowania wybranej technologii (urządzenia segregujące / kabiny sortownicze), liczby zastosowanych urządzeń oraz ich przepustowości. W przypadku części mechanicznej najtańsze i jednocześnie stosunkowo najmniej efektywne techniki oparte są na ręcznej segregacji odpadów w wielostanowiskowych kabinach sortowniczych, najdroższe i najbardziej efektywne systemy obejmują wieloelementowe zestawy separatorów optopneumatycznych, balistycznych, pneumatycznych, wiroprowadowych, ferromagnetycznych, połączonych ze wstępną segregacją i doczyszczaniem odpadów w kabinach sortowniczych. Jak wspomniano, wielkość osiąganego efektu ekologicznego (korzyści środowiskowych), mierzona w tym przypadku ilością wydzielonych surowców wtórnych i odpadów problemowych (np. odpadów niebezpiecznych) jest na ogół wprost proporcjonalna do wysokości poniesionych kosztów. Wybór konkretnej technologii w danym zakładzie uwzględniać powinien zarówno oczekiwane korzyści środowiskowe, jak i istniejące możliwości techniczne (np. wielkość obiektów budowlanych) i ekonomiczne. W zależności

od powyższych uwarunkowań za najlepszą dostępną technikę uznana może być zarówno technologia oparta na ręcznej segregacji odpadów w kabinach sortowniczych, jak i wielokomponentowa technologia obejmująca nowoczesne urządzenia segregujące. Podkreślić jednak należy, że każda z zastosowanych technik, niezależnie od stopnia jej zaawansowania powinna zapewniać efektywne wydzielenie z masy zmieszanych odpadów poszczególnych frakcji surowcowych, w tym przede wszystkim frakcji nadających się do recyklingu.

Należy również zauważyć, że przedsięwzięcia dotyczące instalacji przeznaczonych do przetwarzania odpadów komunalnych objęte są unijnymi i krajowymi programami pomocy finansowej, przewidującymi możliwość uzyskania pożyczki na preferencyjnych warunkach, czy też wysokoudziałowej dotacji (do 75%).

Odnosząc się do zawartej w art. 207 ust. 1 pkt 2 ustawy *Prawo ochrony środowiska* kwestii czasu niezbędnego do wdrożenia najlepszych dostępnych technik stwierdzić należy, że wdrożenie rozwiązań uznanych za najlepszą dostępną technikę – ze względu na konieczność uregulowania wymogów formalno-prawnych oraz prace budowlano-montażowe – trwać może w zależności od sytuacji od kilku miesięcy do kilku lat przygotowań. W przypadku inwestycji wymagających dokonania prac budowlanych (np. wybudowania hali sortowni lub hali stabilizacji biologicznej odpadów) czas niezbędny na uregulowanie kwestii formalno-prawnych (związanych m.in. z uzyskaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, pozwolenia na budowę), a także samą budowę obiektów może być stosunkowo długi (w zależności od sytuacji do 2-3 lat). W przypadku doposażenia istniejącej instalacji w urządzenie techniczne, bez konieczności prowadzenia prac budowlanych, czas niezbędny na uregulowanie kwestii formalno-prawnych (uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) i montaż urządzeń powinien być zdecydowanie krótszy.

W toku prowadzonego postępowania tut. organ dokonał analizy porównawczej techniki stosowanej w przedmiotowej instalacji z określonymi powyżej wymogami wynikającymi z najlepszej dostępnej techniki, a także wymogami wynikającymi z odrębnych przepisów regulujących kwestie ochrony środowiska. Na podstawie informacji przedstawionych w przedłożonym wniosku ustalono co następuje.

Instalacja zlokalizowana jest na terenie, dla którego nie został uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Warunki zabudowy i zagospodarowania terenu określone zostały w decyzji Prezydenta m.st. Warszawy Nr 298/BIE/07 z dnia 10 lipca 2007 r., znak: AM PU/7331/89/05/RB, o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Lokalizacja przedmiotowej instalacji do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów nie narusza ustaleń ww. decyzji.

Na realizację linii technologicznej do mechanicznego przetwarzania odpadów prowadzący instalację uzyskał decyzję Prezydenta m.st. Warszawy Nr 1286/OŚ/2011 z dnia 29 grudnia 2011 r., znak: OŚ-IV-Ull-DKO-6220-232-27-11, o środowiskowych uwarunkowaniach (stwierdzającą brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko). W decyzji tej wskazano, że wydajność całej instalacji po realizacji inwestycji wynosić będzie 200 000 Mg/rok. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez prowadzącego instalację, wzrost wydajności instalacji z 200 000 Mg/rok do 230 000 Mg/rok nastąpił w 2012 r. i nie wynikał z jej rozbudowy, przebudowy lub montażu nowych urządzeń. Biorąc pod uwagę powyższe, a także obowiązujące w 2012 r. przepisy prawne regulujące kwestie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stwierdzić należy, że powyższa zmiana nie wymagała uzyskania odrębnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W decyzji z dnia 29 grudnia 2011 r. uwzględnione zostały również warunki realizacji instalacji do kompostowania odpadów w przyzmacz, z przykryciem z membrany. Do przedłożonego wniosku prowadzący instalację dołączył pismo Urzędu m.st. Warszawy z dnia 10 sierpnia 2015 r., znak: OS-IV-Ull.604.66.2015.GHP, z którego wynika, że realizacja betonowych reaktorów do stabilizacji odpadów nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Przedmiotowa instalacja eksploatowana jest jednowariantowo, jako instalacja do mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych o mocy przerobowej części mechanicznej

230 000 Mg/rok i części biologicznej 114 948 Mg/rok. Proces technologiczny obejmuje dwa lub trzy etapy: mechaniczne przetwarzanie odpadów zmieszanych, biologiczną obróbkę frakcji podsitowej o wielkości 0-80 mm oraz - opcjonalnie - przesiewanie powstałego stabilizatu na sicie o oczkach 20 mm.

Mechaniczne przetwarzanie zmieszanych odpadów komunalnych prowadzone jest w hali technologicznej o powierzchni 4000 m² (obiekt wybudowany w 2012 r.). W skład linii technologicznej części mechanicznej, zrealizowanej w 2012 r., wchodzi:

- elektryczna rozdrabniarka odpadów o mocy przerobowej 60 Mg/h (w przypadku jej awarii rozdrabniarka spalinowa o tożsamy parametrach),
- dwa sита obrotowe, o mocy przerobowej 50 Mg/h każde,
- dwa separatory elektromagnetyczne,
- układ transportu i gromadzenia odpadów (przenośniki taśmowe i płytowe, bunkry, leje zasypowe, chwytaaki do przenoszenia odpadów) oraz dozownik preparatu OWS.

Przeznaczone do przetwarzania odpady zmieszane po dostarczeniu na teren zakładu transportem samochodowym poddawane są ważeniu, a następnie kierowane do hali sortowni i wyladowywane na betonową posadzkę. Zgodnie z informacjami przedstawionymi we wniosku z dostarczonych odpadów, bezpośrednio w miejscu wyladunku, wybierane są w sposób ręczny odpady gabarytowe (tarasujące, np. duże elementy drewniane) oraz odpady „stwarzające zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi oraz środowiska” - odpady niebezpieczne. Wysegregowane w ten sposób odpady umieszczane są w pojemnikach (odpady niebezpieczne) lub luzem obok miejsca segregacji, a następnie systematycznie, każdego dnia, kierowane do miejsc magazynowania. Masa pozostałych odpadów załadowywana jest przy wykorzystaniu ładowarki kołowej do rozdrabniarki elektrycznej, rozdrabniającej odpady do wielkości 250-300 mm. W przypadku awarii ww. urządzenia do powyższego procesu wykorzystywana jest rozdrabniarka spalinowa o tożsamy parametrach technicznych. Z rozdrabniarki odpady kierowane są za pomocą przenośnika taśmowego rewersyjnego do dwóch sit obrotowych (dwie linie), w których następuje rozdział odpadów na dwie frakcje – frakcję o wielkości 0-80 mm (tzw. frakcję podsitową) i frakcję o wielkości powyżej 80 mm.

Frakcja nadsitowa o wielkości powyżej 80 mm kierowana jest z każdego z sit za pomocą przenośników taśmowych do bunkrów retencyjnych. Nad przenośnikami kierującymi frakcję nadsitową do bunkrów zamontowane zostały separatory elektromagnetyczne, wychwytyjące metale żelazne. Wydzielone metale załadowywane są do kontenerów, a następnie transportowane do miejsca magazynowania. Znajdująca się w bunkrach frakcja nadsitowa, (kwalifikowana przez prowadzącego instalację jako paliwo alternatywne 19 12 10 lub w przypadku niespełniania wymagań odbiorcy jako odpad 19 12 12) załadowywana jest za pomocą chwytaka na taśmociąg, a następnie transportowana poza halę, do punktu załadunkowego samochodów ciężarowych.

Frakcja podsitowa z każdego z sit kierowana jest przy wykorzystaniu przenośników taśmowych do lejów zasypowych, w dnie których znajdują się przenośniki płytowe. W momencie spiętrzenia się odpadów w lejach zasypowych, odpady podawane są do bunkrów retencyjnych, a następnie dozowane do lejów przy użyciu chwytaka polipowego. Za pomocą przenośników płytowych frakcja podsitowa transportowana jest do budynków „Radiowo 1” i „Radiowo 2”, a następnie załadowywana na pojazdy samowyladowcze. Na końcu każdego z dwóch przenośników w budynku „Radiowo 1” i „Radiowo 2” zamontowana jest dysza rozpylająca preparat OWS (lub inny o podobnym składzie) zawierający szczepy bakterii oraz pożywki.

Biologiczne przetwarzanie odpadów prowadzone jest w 36 reaktorach betonowo-membranowych, zlokalizowanych na placach stabilizacji „A” i „B” o łącznej powierzchni 2,2 ha. Część betonowa reaktorów zrealizowana została w październiku 2015 r. Każdy z reaktorów posiada trzy ściany boczne (zbudowane z bloczków betonowych) ułożone na betonowym podłożu placu technologicznego. Uszczelnienie między bloczkami a podłożem oraz między poszczególnymi bloczkami wykonane zostało z uszczelniającej masy plastycznej. Zadaszenie oraz przykrycie wjazdu do reaktora stanowi półprzepuszczalna geomembrana wykonana

w technologii Gore®Cover, mocowana do każdej ze ścian zewnętrznych reaktora przy wykorzystaniu relingu stalowego z karabińczykami oraz linki mocującej. Od strony wjazdu membrana dociskana jest do podłoża przy wykorzystaniu elastycznych węży wypełnionych piaskiem. Dodatkowym elementem stabilizującym membranę są podłużne obciążniki wypełnione piaskiem, układane na membranie wzdłuż wewnętrznych ścian reaktorów.

Każdy z reaktorów posiada wymiary zewnętrzne (dot. wygradzenia betonowego): 52,0-52,5 m x 9,0 m x 1,0-1,2 m i wewnętrzne: 51,4-51,9 m x 7,8-8,0 m x 1,0-1,2 m. Odległość między ścianami sąsiednich reaktorów na placu wynosi około 1 m. Reaktory wyposażone są w system napowietrzania zbudowany z wentylatora tłoczącego powietrze oraz trzech kanałów napowietrzających – odwadniających o wymiarach 50,0 m x 0,3 m x 0,15 m, zlokalizowanych w betonowym podłożu reaktorów, przykrytych od góry perforowanymi płytami żeliwnymi. Odcieki ze stabilizowanych odpadów odprowadzane są tymi samymi kanałami poprzez syfon do wewnątrzzakładowej kanalizacji.

Frakcja podsitowa z części mechanicznej dostarczana jest na plac technologiczny przy wykorzystaniu pojazdów samowyladowniczych, a następnie wysypywana wewnątrz reaktorów. Po wyladunku odpadów, za pomocą ładowarki kołowej w reaktorze formowana jest pryzma o wymiarach ok. 50 m x 8 m x 2,8 m i pojemności ok. 1120 m³ (528,64 Mg). Po uformowaniu pryzmy reaktor przykrywany jest – przy wykorzystaniu zwijarki i wyciągarki – półprzepuszczalną membraną, która następnie w sposób manualny mocowana jest do betonowych ścian reaktora i podłoża, i dociążana węzami wypełnionymi piaskiem. Następnie do bioreaktorów wprowadzany jest czujnik temperatury, a w czterech reaktorach dodatkowo czujnik zawartości tlenu, z których informacje przesyłane są automatycznie do jednostki sterującej. Proces stabilizacji prowadzony jest w warunkach tlenowych, z udziałem bakterii (z napowietrzaniem i odprowadzaniem odcieków) przez okres około 6 tygodni do czasu osiągnięcia parametru AT₄ poniżej 10 mg O₂/g s.m. W okresie tym odpady poddawane są przerzucaniu (1-2 krotnie w trakcie trwania procesu), które polega na przetransportowaniu odpadów do sąsiedniego reaktora przy wykorzystaniu ładowarki kołowej. Po zakończeniu procesu technologicznego z reaktorów usuwane są czujniki oraz membrana, a stabilizat kierowany jest – opcjonalnie - do dalszej obróbki lub na składowisko.

Stabilizat przeznaczony do dalszego przetworzenia kierowany jest na sito o wielkości oczek 20 mm, zlokalizowane na tym samym placu technologicznym, w którym następuje podział masy odpadów na frakcje 0-20 mm i > 20 mm. Frakcja nadsitowa jako stabilizat kierowana jest do unieszkodliwienia na składowisku odpadów, frakcja podsitowa wykorzystywana jest do rekultywacji składowiska.

Porównując przedstawioną powyżej technologię stosowaną w przedmiotowej instalacji z wymogami wynikającymi z najlepszej dostępnej techniki, o których mowa powyżej, tut. organ stwierdził, że część biologiczna instalacji oraz proces przesiewania stabilizatu na sicie spełnia podstawowe wymogi wynikające z najlepszej dostępnej techniki.

W toku analizy stwierdzono jednak, że podstawowych wymogów wynikających z najlepszej dostępnej techniki nie spełnia część mechaniczna instalacji. Zauważyć bowiem należy, że zastosowana technologia nie zapewnia efektywnego wydzielenia z masy odpadów zmieszanych poszczególnych frakcji surowców wtórnych, przeznaczonych do recyklingu. W toku procesu technologicznego nie są wysegregowywane podstawowe odpady surowcowe takie jak: odpady papieru i tektury, odpady tworzyw sztucznych (nie wspominając o ich podziale na poszczególne frakcje materiałowe), odpady szkła, metali nieżelaznych czy odpady wielomateriałowe, których łączny udział w odpadach zmieszanych jest znaczący (według danych literaturowych około 40%).

Zgodnie z informacjami przedstawionymi we wniosku jedynym stosowanym w instalacji urządzeniem, przeznaczonym do wydzielenia odpadów surowcowych jest separator elektromagnetyczny, który zgodnie z przedstawionym we wniosku wyszczególnieniem odpadów przewidzianych do wytwarzania jest w stanie wysegregować do 2000 Mg/rok metali żelaznych (co stanowi 0,87% całkowitej ilości odpadów kierowanych do przetworzenia). Biorąc pod uwagę, że zgodnie z danymi literaturowymi zawartość metali w odpadach waha się w granicach 2-3%, osiągany - zgodnie z deklaracją wnioskodawcy - wskaźnik 0,87 % w opinii tut. organu nie

świadczy o wysokiej efektywności stosowanego procesu segregacji metali. Co więcej, z przekazanych przez Spółkę, do tut. organu, zbiorczych zestawień danych o rodzajach i ilości odpadów, o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów za lata 2013 - 2015 wynika, że:

- w 2013 roku w wyniku przetworzenia ok. 151 057,4 Mg odpadów (w tym 146 553,68 Mg zmieszanych odpadów komunalnych), wysegregowano 687,5 Mg metali żelaznych, co stanowi zaledwie 0,46% całej masy poddanej przetworzeniu;
- w 2014 roku w wyniku przetworzenia ok. 209 161,62 Mg odpadów (w tym 207 897,05 Mg zmieszanych odpadów komunalnych), wysegregowano 536,56 Mg metali żelaznych, co stanowi zaledwie 0,26% całej masy poddanej przetworzeniu;
- w 2015 roku w wyniku przetworzenia ok. 237 699,15 Mg odpadów (w tym 229 779,39 Mg zmieszanych odpadów komunalnych), wysegregowano 424,26 Mg metali żelaznych, co stanowi zaledwie 0,18% całej masy poddanej przetworzeniu.

Poza metalami żelaznymi, z dostarczanych do hali odpadów zmieszanych usuwane są również opakowania zawierające substancje niebezpieczne, zużyty sprzęt elektroniczny oraz akumulatory i baterie zawierające substancje lub elementy niebezpieczne, a także wielkogabarytowe elementy drewniane i metalowe, które mogłyby spowodować uszkodzenie rozdrabniarki. Proces wydzielenia ww. frakcji prowadzony jest ręcznie w miejscu wyladunku odpadów w hali, przed wprowadzeniem odpadów na linię. Biorąc pod uwagę, że techniczna możliwość wysegregowania w powyższy sposób jakichkolwiek frakcji z masy dostarczonych odpadów jest niewielka (zgodnie z deklaracją wnioskodawcy wydzielone w ten sposób może zostać do 105 Mg/rok – czyli 0,046% całkowitej ilości odpadów poddawanych przetworzeniu) nie można uznać powyższego procesu za efektywny. W opinii tut. organu wydzielenie w sposób ręczny poza główną linią technologiczną niektórych rodzajów odpadów może być prowadzone jako proces wspomagający funkcjonowanie linii, a nie jako podstawowy proces segregacji odpadów i nie może zostać ono uznane za technologię spełniającą wymagania najlepszej dostępnej techniki. Co więcej, zauważyć należy, iż wspomniane zbiorcze zestawienia za lata 2013 - 2015 potwierdzają brak efektywności prowadzonego przez wnioskodawcę procesu wysegregowania ze zmieszanych odpadów komunalnych, odpadów niebezpiecznych czy drewna. W ciągu trzech ostatnich lat w instalacji wysegregowano tylko 0,063 Mg odpadów niebezpiecznych, przy czym proces ten nastąpił wyłącznie w IV kwartale 2015 r. co poddaje w wątpliwość prawdziwość informacji zawartych we wniosku i sugerować może, że proces manualnego wydzielenia ww. odpadów w rzeczywistości nie jest prowadzony.

Nie znajduje również uzasadnienia kwalifikowanie niemalże całej frakcji nadsitowej (pozbawionej jedynie pewnej części metali żelaznych) jako paliwa alternatywnego, bez uprzedniego poddania jej jakimkolwiek innym procesom obróbki. Frakcja nadsitowa, mimo wcześniejszego oddzielenia frakcji drobnej i części metali żelaznych, nadal zawiera pewną ilość odpadów mokrych, znaczną ilość odpadów niepalnych (np. szkła, metali nieżelaznych, odpadów mineralnych) oraz odpadów niebezpiecznych, których nie da się wyeliminować z masy odpadów poprzez segregację ręczną w miejscu wyladunku. Mimo, iż taki odpad być może spełnia wymagania odbiorców, nie może być on jednak – z wymienionych powyżej względów - kwalifikowany jako gotowe, pełnowartościowe paliwo alternatywne. W opinii tut. organu aby można było uznać określoną frakcję za paliwo alternatywne przedmiotowa frakcja powinna być poddana dalszemu procesowi przetwarzania.

Podsumowując analizę spełniania przez część mechaniczną instalacji wymogów wynikających z najlepszej dostępnej techniki jednoznacznie należy stwierdzić:

- 1) część mechaniczna instalacji posiada bardzo dużą moc przerobową (230 000 Mg/rok), co wynika z ograniczonego zasobu urządzeń technicznych i tym samym bardzo ograniczonego pod względem technologicznym procesu przetwarzania;

- 2) część mechaniczna instalacji wyposażona została jedynie w rozdrabniarkę odpadów, sita bębnowe oraz separatory metali żelaznych. W instalacji nie zastosowano nowoczesnych i efektywnych pod względem środowiskowym urządzeń segregujących odpady, takich jak separatory optopneumatyczne, separatory pneumatyczne, separatory balistyczne, separatory wiroprądowe czy nawet kabin sortowniczych umożliwiających efektywną, ręczną segregację odpadów;
- 3) proces technologiczny prowadzony w części mechanicznej instalacji nie jest zgodny z określoną w przepisach prawa hierarchią sposobów postępowania z odpadami. Zastosowana w zakładzie technologia w głównej mierze nastawiona jest na „produkcję” odpadów przeznaczonych do termicznego zagospodarowania, co stanowi naruszenie art. 17 i 18 ustawy o *odpadach*. Ograniczony zasób urządzeń technicznych uniemożliwia efektywne wydzielenie surowców wtórnych przeznaczonych do recyklingu oraz odpadów takich jak zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny czy baterie i akumulatory. W wyniku procesu przetwarzania nie są wysegregowywane podstawowe odpady surowcowe takie jak: papier i tektura, tworzywa sztuczne, szkło, odpady wielomateriałowe i metale nieżelazne. Jedynym odpadem wydzielanym w toku procesu technologicznego są metale żelazne, jednak również w tym przypadku efektywność procesu nie jest wysoka;
- 4) proces technologiczny prowadzony w części mechanicznej instalacji niezgodny jest z podstawowymi założeniami systemu gospodarki odpadami komunalnymi realizowanymi w oparciu o ustawę o *utrzymaniu czystości i porządku w gminie*, ustawę o *odpadach* oraz o założenia Krajowego Programu Gospodarki Odpadami. Brak urządzeń technologicznych umożliwiających wydzielenie z odpadów zmieszanych frakcji nadających się do recyklingu i przygotowania do ponownego użycia w istotny sposób ogranicza możliwość spełnienia przez instalację wymagań dotyczących poziomów recyklingu, określonych w przepisach unijnych, Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre inne dyrektywy (Dz. Urz. UE L312 z 22.11.2008), transponowanej do prawodawstwa polskiego, art. 3b ustawy z dnia 13 września 1996 r. o *utrzymaniu czystości i porządku w gminach* (Dz. U. z 2016 r. poz. 250, z późn. zm.), oraz rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 29 maja 2012 r. w *sprawie poziomów recyklingu, przygotowania do ponownego użycia i odzysku innymi metodami niektórych frakcji odpadów komunalnych* (Dz. U. z 2012 r. poz. 645);
- 5) prowadzący instalację posiada warunki techniczne pozwalające na doposażenie części mechanicznej instalacji w urządzenia, zapewniające prowadzenie procesu technologicznego w sposób efektywny środowiskowo, zgodny z hierarchią sposobów postępowania z odpadami oraz założeniami systemu gospodarki odpadami komunalnymi. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez prowadzącego instalację na terenie zakładu zlokalizowana jest hala technologiczna o powierzchni 4000 m², w której – bez konieczności jakiegokolwiek przebudowy - mógłby zostać zamontowany nawet bardzo złożony system segregacji odpadów. Zauważyć w tym miejscu również należy, że część mechaniczna instalacji, w tym hala technologiczna, zrealizowana została w 2012 roku, kiedy stosowane obecnie technologie były w pełni dostępne;
- 6) należy również podkreślić, iż instalacje do przetwarzania odpadów komunalnych objęte są od kilku lat unijnymi krajowymi programami finansowania (w tym dotacjami rządu 75%). Dlatego w ocenie organu brak jest podstaw do przyjęcia argumentu spółki o wysokich kosztach inwestycyjnych, zwłaszcza, że stosowaną w instalacji technologię, ze względu na ograniczone wyposażenie i niewielki zakres prowadzonej obróbki, należy uznać nie tylko za niskokosztową, ale również przynoszącą znaczne dochody.

Jak wskazano wyżej pod pojęciem najlepszej dostępnej techniki rozumie się najbardziej efektywny i zaawansowany poziom rozwoju technologii i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik, jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia mających na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe,

ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość. Technika uznawana za najlepszą dostępną technikę cechować się powinna jednocześnie dostępnością na rynku i wysoką skutecznością w osiąganiu wymogów ochrony środowiska przy uwzględnieniu istniejących warunków ekonomiczno-technicznych (tj. charakteryzować się powinna najkorzystniejszym stosunkiem kosztów do efektów środowiskowych).

W ocenie tut. organu zastosowana w zakładzie technologia mechanicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych jest zdecydowanie nieefektywna pod względem środowiskowym. Proces przetwarzania odpadów prowadzony jest w sposób iluzoryczny, prowadzący do nieuprawnionej „zmiany kodu odpadów”, bez efektu ekologicznego w postaci skutecznego wydzielenia podstawowych odpadów surowcowych nadających się do recyklingu, a więc w sposób niezgodny z hierarchią sposobów postępowania z odpadami oraz założeniami krajowego systemu gospodarki odpadami - i z tego powodu nie może zostać uznany za spełniający wymogi wynikające z najlepszej dostępnej techniki.

Zastosowanie tego rodzaju technologii, ze względu na ograniczone wyposażenie instalacji i niewielki zakres prowadzonej obróbki, uznać należy nie tylko za niskokosztowe, ale również za nieskuteczne pod względem ekologicznym. W opinii organu w przypadku instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego, mających spełniać wymagania najlepszej dostępnej techniki, całkowicie niedopuszczalna jest rezygnacja z podjęcia jakichkolwiek działań dostosowawczych, kosztem utraty efektów środowiskowych. W analizowanym przypadku prowadzący instalację, mimo istniejących możliwości technicznych (duża powierzchnia hali technologicznej) oraz ekonomicznych (możliwość uzyskania dużej dotacji ze środków unijnych) a także szerokiej dostępności rynkowej nowoczesnych technologii, nie podjął - w przeciwieństwie do większości innych zakładów na terenie Mazowsza – żadnych działań mających na celu dostosowanie instalacji do wymogów najlepszej dostępnej techniki, bazując na technologii nieefektywnej i niespełniającej wymagań.

Należy również zauważyć, iż przedmiotowa instalacja, jako instalacja posiadająca status RIPOK, stanowi istotny element gospodarki odpadami w województwie mazowieckim. W ocenie organu niedopuszczalne jest również by instalacja przetwarzająca tak duży strumień odpadów, prowadziła proces przetwarzania w sposób iluzoryczny, nieosiągający wymiernych korzyści środowiskowych, nawet w przypadku, gdy prowadzący instalację zamierza eksploatować instalację tylko przez okres kilku lat. Zauważyć bowiem należy, że przepisy prawa nie dopuszczają możliwości odstępstwa od obowiązku spełniania wymagań najlepszej dostępnej techniki w przypadku, gdy instalacja zgodnie z deklaracją podmiotu funkcjonować ma przez określony czas.

Stosownie do postanowień art. 186 ustawy *Prawo ochrony środowiska*, organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego odmówi jego wydania, jeżeli:

- 1) nie są spełnione wymagania, o których mowa w art. 141 ust. 2, art. 143 i art. 204 ust. 1, a w przypadku pozwolenia na wytwarzanie odpadów, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 4, oraz pozwolenia zintegrowanego - także jeżeli zamierzony sposób gospodarowania odpadami jest niezgodny z planami gospodarki odpadami, o których mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;
- 2) eksploatacja instalacji powodowałaby przekroczenie dopuszczalnych standardów emisyjnych;
- 3) eksploatacja instalacji powodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska;
- 4) wydanie pozwolenia byłoby niezgodne z programami działań, o których mowa w art. 17, 91 ust. 1 i art. 119 ust. 1;
- 5) wniosek dotyczy uprawnień wnioskodawcy objętych decyzją o cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia w przypadkach, o których mowa w art. 194 ust. 1 i art. 195 ust. 1 pkt 1, a nie minęły jeszcze 2 lata od dnia, gdy decyzja w przedmiocie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia stała się ostateczna;
- 6) eksploatacja instalacji położonej w granicach strefy przemysłowej powodowałaby naruszenie ustaleń zawartych w rozporządzeniu o jej utworzeniu;

- 7) regionalna instalacja do przetwarzania odpadów komunalnych lub ponadregionalna instalacja do przetwarzania odpadów komunalnych nie spełnia wymagań ochrony środowiska lub wymagań określonych dla takiej instalacji.

Z powyższego przepisu wynika, że stwierdzenie którejkolwiek ze wskazanych w nim przesłanek obliguje organ do odmowy udzielenia pozwolenia.

Ponieważ w w/w sprawie organ stwierdził, że zachodzą przesłanki określone w art. 186 ust. 1 i ust.7 ustawy *Prawo ochrony środowiska*, zgodnie z którymi organ odmawia wydania pozwolenia, w przypadku, gdy:

- instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska wynikających z najlepszych dostępnych technik,
 - regionalna instalacja do przetwarzania odpadów komunalnych nie spełnia wymagań ochrony środowiska lub wymagań określonych dla takiej instalacji,
- należało orzec jak na wstępie.

Dodatkowo należy wskazać, że podejmując rozstrzygnięcie organ wziął pod uwagę również pisma mieszkańców, którzy przestali swoje uwagi i zastrzeżenia w toku konsultacji społecznych, jak i organizacji ekologicznych (w tym biorących udział w postępowaniu na prawach strony: Stowarzyszenie „Czyste Radiowo”, Stowarzyszenie „Inicjatywa dla Środowiska” oraz „Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów”) oraz Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy.

Osoby przebywające w sąsiedztwie instalacji wskazywały w szczególności na dyskomfort jaki powoduje funkcjonowanie instalacji, w tym obecność kotów, szczurów i insektów, dużą odorowość, zanieczyszczenie powietrza i wód, uciążliwości powodowane przez przejeżdżające i cofające ciężarówki, oddziaływanie na zdrowie ludzi. Mieszkańcy wskazywali również na bliskość zabudowy mieszkaniowej, w tym osiedli i placówek oświatowych, obiektów cennych przyrodniczo, w tym Kampinoskiego Parku Narodowego i położenie instalacji na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu. Wnioskowali o zamknięcie instalacji i alternatywne rozwiązanie w innej lokalizacji.

Organizacje ekologiczne wskazały również na ww. uciążliwości, podnosząc dodatkowo kwestie technologiczne, poddające w wątpliwość spełnienie przez instalację wymogów najlepszej dostępnej techniki, wadliwe rozwiązania w gospodarowaniu odpadami, a także formułowały uwagi co do zasadności podejmowanych przez organy decyzji w sprawie przedmiotowej instalacji.

Również Biuro Ochrony Środowiska Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy, przekazując skargi wskazało na możliwość występowania nieprawidłowości w prowadzeniu instalacji.

Pracownicy Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie zwrócili się o pozytywne rozpatrzenie wniosku prowadzącego instalację, który jest w pierwszej kolejności pracodawcą, ale również podmiotem, którego działalność nie wpływa negatywnie na otoczenie, czego dowodem jest stan zdrowia pracowników.

Odnosząc się do powyższych zarzutów i wniosków organ starał się podejść do tematu z dużym zrozumieniem, mając jednocześnie na względzie obowiązujące przepisy prawa i całokształt informacji pozyskanych w toku postępowania.

Ustosunkowując się do powyższej korespondencji, należy w pierwszej kolejności zaznaczyć, iż organy winny działać w ramach swoich kompetencji i uprawnień, kierując się przepisami właściwymi w danej sprawie.

Pozwolenie zintegrowane jest pozwoleniem na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii, w którym ustala się warunki emisji na zasadach określonych dla poszczególnych rodzajów pozwoleń sektorowych. Oceny wpływu przedsięwzięcia na zdrowie i warunki życia ludzi oraz na krajobraz i formy ochrony przyrody dokonuje się w odrębnych postępowaniach, a w szczególności w ramach oceny oddziaływania na środowisko.

W tym miejscu należy również wskazać, iż organ ochrony środowiska prowadzący postępowanie w sprawie nie jest właściwy w sprawach lokalizacji inwestycji, jak również nie posiada delegacji do zamykania instalacji. Może jedynie udzielić pozwolenia, określając warunki korzystania ze środowiska lub odmówić jego wydania.

Dlatego stwierdzić należy, iż rolą tut. organu nie jest ocena odrębnych decyzji wydanych w sprawie. Istotne jest, aby decyzja w sprawie pozwolenia zintegrowanego wydana została zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Odnosząc się do kwestii dotyczących lokalizacji instalacji na terenie lub w sąsiedztwie obszarów chronionych przyrodniczo należy wskazać, że zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2015 r. poz. 1651, z późn. zm.), zakazy, które mogą być wprowadzone na terenie obszaru chronionego krajobrazu nie dotyczą inwestycji celu publicznego. W związku z powyższym, przepisy prawne dotyczące obszarów chronionego krajobrazu nie zakazują lokalizacji na ich terenie tego typu inwestycji.

Odnosząc się natomiast do zarzutów dotyczących zanieczyszczenia powietrza i wód podziemnych oraz oddziaływania przejeżdżających i cofających pojazdów dokonano ponownej analizy dokumentów w sprawie i ustalono co następuje.

Otóż, w kwestii warunków transportu odpadów, należy podkreślić, iż organem właściwym do uregulowania stanu formalno-prawnego w tym zakresie jest Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy. Mimo wszelkich ograniczeń nakładanych przez przepisy na swobodę przemieszczania odpadów i ustawowego obowiązku zagospodarowania ich przede wszystkim w miejscu powstawania względny społeczne, techniczne i ekologiczne powodują, że transport odpadów jest w większości wypadków nieuchronny. Uzasadnia go konieczność dostarczenia odpadów z miejsca powstania do miejsc, gdzie mogą być przetworzone w sposób bezpieczny dla ludzi i środowiska. Stosowanie przepisów o odpadach i ich transporcie pozwala do minimum ograniczyć negatywne skutki zagrożeń, jakie odpady stwarzają dla ludzi i środowiska, tj. wynikających również z realizacji procesu transportowego: od miejsca powstawania odpadu – przez załadunek – transport – odbiór w miejscu przetwarzania. Dlatego prowadzący instalację winien dołożyć wszelkich starań, aby transport odpadów odbywał się w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami.

Uciążliwości związane z wydawaniem specyficznych dźwięków związanych z cofaniem pojazdów na terenie zakładu wprowadzać może dyskomfort u osób zamieszkujących tereny sąsiednie, jednak nie powoduje przekroczenia parametrów dopuszczalnych w zakresie emisji hałasu na granicy terenów chronionych. Z obliczeń rozprzestrzeniania się hałasu powodowanego działalnością instalacji wynika, że na granicy terenów chronionych nie wystąpią przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, określone w załączniku do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz.112).

Zgodnie z art. 208 ust. 2 pkt 4 ustawy *Prawo ochrony środowiska*, w przypadku, gdy eksploatacja instalacji obejmuje wykorzystanie, produkcję lub uwalnianie substancji stwarzającej ryzyko oraz istnieje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu, prowadzący instalację winien sporządzić raport początkowy o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych tymi substancjami. Eksploatacja przedmiotowej instalacji powoduje uwalnianie substancji powodujących ryzyko, należących do co najmniej jednej z klas zagrożenia wymienionych w częściach 2-5 załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1, z późn. zm.). Prowadzący instalację dołączył do wniosku raport początkowy, w którym zidentyfikował uwalniane substancje stwarzające ryzyko, przedstawił wyniki badań gleby i ziemi, jak również przedstawił propozycje dotyczące sposobu i częstotliwości wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi. Dla określenia aktualnego stanu

środowiska gruntowo-wodnego pod kątem zawartości wybranych wskaźników zanieczyszczeń na analizowanym terenie, wykonano szczegółowe analizy chemiczne próbek gruntu oraz wody gruntowej. W związku z dotychczasowym sposobem użytkowania terenu (tereny przemysłowe) uzyskane ze szczegółowych badań laboratoryjnych wartości stężeń oznaczanych wskaźników zanieczyszczeń w próbkach gruntu zestawiono z wartościami dopuszczalnymi dla gruntów grupy C (tereny przemysłowe) z przedziału głębokości 0,0 ÷ 2,0 m p.p.t. i 2,0 ÷ 15 m p.p.t. wg rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz.U Nr 165, poz. 1359). Jak stwierdzono w powyższym opracowaniu, dla badanych próbek gruntu nie stwierdzono przekroczenia dopuszczalnych wartości stężenia oznaczanych wskaźników zanieczyszczeń dla ww. warunków odpowiadającej grupie C. Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi straciło moc z dniem 5 września 2016 r., tj. z dniem wejścia w życie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 1 września 2016 r. w sprawie sposobu prowadzenia oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi (poz. 1395). W terminie roku od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dopuszcza się wykorzystanie w postępowaniach wszczętych a niezakończonych przed dniem jego wejścia w życie, wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych, przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z dotychczasowymi przepisami przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, przy czym wyniki pomiarów przeprowadzonych w celu określenia zawartości substancji powodujących ryzyko w pobranych próbkach porównuje się z dopuszczalnymi zawartościami, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.

Dla próbek wody gruntowej uzyskane wartości stężeń oznaczanych wskaźników porównano z wartościami granicznymi dla III klasy jakości wód podziemnych (dobry stan chemiczny) wg klasyfikacji zawartej w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie kryteriów i sposobu oceny stanu jednolitych części wód podziemnych (Dz. U. 2016, poz. 85) oraz obszaru przemysłowego typu C wg wytycznych Państwowej Inspekcji ochrony Środowiska PIOŚ (1995) w przypadku braku normatywu w rozporządzeniu. W zbadanych próbkach wody w kilku przypadkach stwierdzono występowanie oznaczanych wskaźników zanieczyszczeń w stężeniach przekraczających wartości graniczne dla III klasy wód. Wyniki analiz prób wody podziemnej z pierwszego poziomu wodonośnego wskazały na podwyższenie na odpływie z terenu przedmiotowej instalacji kwasowości (obniżenie pH), PEW, ChZT, OWO, K, Mg, S, Mo, Na, TI i naftalenu. Nie można jednakże jednoznacznie ustalić, czy większy wpływ na jakość wód podziemnych w tej lokalizacji, ma wieloletni wpływ składowiska odpadów, przedmiotowa instalacja, czy też bliskość aglomeracji warszawskiej.

Jakkolwiek z dokumentacji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska wynikać mogło, iż może dojść do zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego na skutek nieszczelności podłoża to jednak należy podkreślić, że prowadzący instalację dokonał naprawy nawierzchni i poczynił inwestycje zmierzające do wyeliminowania możliwości zanieczyszczenia środowiska wodno-gruntowego.

Z obliczeń rozkładu stężeń substancji w powietrzu wynika, że emisja substancji wprowadzanych do powietrza z przedmiotowej instalacji, łącznie z emisją z instalacji pomocniczej - kotłowni opalanej olejem opałowym (3 kotły łącznej mocy 422,6 kW) i emisją z samochodów nie powoduje przekraczania standardów jakości powietrza, określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2012 r. poz. 1031), oraz wartości odniesienia określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010 r., poz. 87) dla amoniaku, siarkowodoru, dwutlenku azotu, dwutlenku siarki, tlenku węgla, benzenu, węglowodorów alifatycznych, węglowodorów aromatycznych, acetonu, octanu etylu, octanu metylu, dwusiarczku dwumetylu, dwusiarczku węgla, metyloetyloketonu, alkoholu izobutyloвого i pyłu, poza terenem, do którego prowadzący instalację ma tytuł prawny. Emisja z reaktorów i środków transportu

ma charakter niezorganizowany, w sposób zorganizowany substancje wprowadzane są do powietrza z hali rozładunku odpadów.

W toku prowadzonego postępowania tut. organ nie dokonywał oceny jakości powietrza pod względem mikrobiologicznym, ponieważ wykracza ona poza zakres jego uprawnień. Jednakże z przedstawionych przez Stowarzyszenie „Czyste Radiowo” materiałów, a w szczególności stanowiska Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego – Państwowego Zakładu Higieny skierowanego w dniu 31 sierpnia 2015 r. do Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska, wynika, że stężenie mikroorganizmów w powietrzu spada wraz ze wzrostem odległości. Z nielicznymi wyjątkami stężenie mikroorganizmów oznaczone w powietrzu poza zakładem i w jego najbliższym otoczeniu nieznacznie przekroczyło tło, nie wykazując zagrożenia dla zdrowia ludzi.

Największe kontrowersje w toku postępowania wzbudzała odorowość procesu. Analizując powyższą kwestię, zauważyć należy, że na dzień dzisiejszy brak jest przepisów dotyczących wartości odniesienia substancji zapachowych w powietrzu oraz metody oceny zapachowej jakości powietrza.

Prowadzący instalację w toku postępowania przedłożył harmonogram działań zmierzających do ograniczenia uciążliwości odorowej, stanowiący tajemnicę przedsiębiorcy, a tym samym wyłączony z udostępniania.

Niezależnie od powyższego Stowarzyszenie „Czyste Radiowo” przekazało streszczenie opracowania w języku niespecjalistycznym Politechniki Warszawskiej dotyczącego oceny oddziaływania zapachowego instalacji. Do streszczenia załączono przywołane wcześniej stanowisko Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego. W świetle przedłożonego wniosku oraz ww. materiałów stwierdzić można, iż podejmowane przez prowadzącego instalację działania zmierzające do ograniczenia odorowości są nieskuteczne.

Uciążliwość zapachowa oznacza stan dyskomfortu, subiektywnie odczuwany przez człowieka w sferze fizycznej i psychicznej, spowodowany zapachem substancji występującej w powietrzu. Problem odorowy pojawia się, gdy jednocześnie zaistnieją:

- działanie polegające na przenoszeniu związków złoonych do otoczenia;
- topograficzne i atmosferyczne uwarunkowania sprzyjające przemieszczaniu się tych związków.

Posiadane przez Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego dane potwierdzają wyraźną uciążliwość zapachową, która może negatywnie oddziaływać na samopoczucie mieszkańców, a pośrednio także na ich ogólny stan zdrowia. W ocenie Instytutu samo występowanie długotrwałej i znaczącej uciążliwości zapachowej jest wystarczającym powodem do podjęcia radykalnych skutecznych rozwiązań. Zatem działania podejmowane przez prowadzącego instalację powinny być ukierunkowane na likwidację, a przynajmniej ograniczenie problemu odorowości.

Podjęte przez prowadzącego instalację działania organizacyjne takie jak uruchomienie infolinii czy też wprowadzenie patroli interwencyjnych, których funkcjonowanie poddano krytyce w toku konsultacji społecznych, w ocenie tut. organu mogą mieć charakter wspomagający a nie fundamentalny.

Działania zapobiegające wystąpieniu uciążliwości zapachowej powinny być kontynuowane i optymalizowane oraz unowocześniane w miarę postępu technicznego.

Wybór metody dezodoryzacyjnej powinien uwzględniać zarówno wielkość obiektu, jak i ilość wytwarzanych związków złoonych. Dostępne metody można podzielić na metody proste i bardziej zaawansowane. Do prostych metod należą tzw. „techniki końca rury”. Metody te się stosuje i są skuteczne, w przypadku, gdy stężenie związków złoonych jest stosunkowo nieduże. Przy większych stężeniach konieczne jest stosowanie układów bardziej złożonych. Obecnie dostępne na rynku techniki dezodoryzacyjne na ogół nie dają możliwości całkowitej eliminacji problemów odorowych, niemniej jednak pozwalają na ich skuteczne ograniczenie. W związku z powyższym prowadzący instalację winien wdrożyć działania ograniczające w sposób znaczący odorowość procesu.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż organ ochrony środowiska potwierdził ocenę technologiczną instalacji, a w szczególności brak spełnienia wymagań najlepszej dostępnej techniki, stanowiący przesłankę do odmowy udzielenia pozwolenia zintegrowanego w trybie art. 186 ustawy *Prawo ochrony środowiska*, o czym stanowi wstępna część uzasadnienia.

Tuż organ podejmując rozstrzygnięcie nie pominął również wniosku pracowników przedsiębiorstwa, rozumiejąc ich sytuację ekonomiczno-społeczną.

Niemniej jednak należy wziąć pod uwagę, że prowadzący instalację powinien się kierować w pierwszej kolejności przepisami prawa, w tym zasadą zrównoważonego rozwoju, a w szczególności spełnieniem wymagań najlepszej dostępnej techniki, która ma fundamentalne znaczenie przy wydawaniu pozwoleń zintegrowanych.

Zatem jeżeli prowadzący instalację poczyni niezbędne działania zapewniające spełnienie wymogów prawnych i złoży wniosek w sprawie, organ ponownie przeanalizuje dokumentację i wyda stosowną decyzję.

W aktualnym stanie prawnym i faktycznym należało orzec jak na wstępie.

POUCZENIE

Od decyzji niniejszej służy stronie prawo odwołania do Ministra Środowiska, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego, w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 września 2007 r. w sprawie zapłaty opłaty skarbowej (Dz. U. Nr 187, poz. 1330), potwierdza się uiszczenie opłaty skarbowej w wysokości 2011,00 zł (słownie: dwa tysiące jedenaście złotych), w dniu 30 grudnia 2014 r. na rachunek bankowy Urzędu m. st. Warszawy, Dzielnicy Praga Północ w Warszawie przy ul. Ks. I. Kłopotowskiego 15; nr konta: 96 1030 1508 0000 0005 5002 6074.

z up. Marszałka Województwa

Marcin Podgórski
Dyrektor Departamentu Gospodarki Odpadami
oraz Pozwoleń Zintegrowanych i Wodnoprawnych

Otrzymują:

1. Pan Michał Stolarek – pełnomocnik Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie sp. z o.o.
Stolarek & Grabalski Kancelaria Prawnicza sp. k.
00-041 Warszawa, ul. Jasna 14/16A
2. Stowarzyszenie „Czyste Radiowo”
01-934 Warszawa, ul. Arkuszowa 129
3. Pan Jerzy Kucharski – pełnomocnik Stowarzyszenia „Inicjatywa dla Środowiska”
00-910 Warszawa, ul. Admiralska 9 lok. 17
4. „Mazowieckie Towarzystwo Ochrony Ekosystemów”
05-480 Karczew, ul. Spokojna 19B
5. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska
00-716 Warszawa, ul. Bartycka 110 A
6. a/a

Do wiadomości:

1. Minister Środowiska
pozwolenia.zintegrowane@mos.gov
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska
00-716 Warszawa, ul. Bartycka 110 A
3. Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy
00-950 Warszawa, Pl. Bankowy 3/5
4. Departament Gospodarki Odpadami oraz Pozwoleń Zintegrowanych i Wodnoprawnych UMWM
Wydział Bazy Odpadowej i Informacji – w miejscu

